

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Ing. M. K.**, bytem „X“, zastoupeného Ing. Vlastimilem Sojkou, daňovým poradcem, se sídlem KODAP, s.r.o., Tř. 1. Máje 97, Liberec, proti **žalovanému: Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.10.2009, č.j. 11873/09-1500-505267, **takto:**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě doručené soudu dne 19.5.2009 domáhal zrušení sdělení Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 16.3.2009, č.j. 36467/09/178911505853, kterým mu bylo sděleno, že: „*Správce daně povolil opravný prostředek ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000, ale ve lhůtě pro vyměření dle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“ - pozn. soudu), nebylo vydáno nové rozhodnutí. Původní rozhodnutí by se zrušilo pouze novým rozhodnutím ve věci podle § 55 odst. 8 ZSDP. Protože nebylo vydáno nové rozhodnutí, platí rozhodnutí původní. Pro úplnost uvádíme, že proti platebnímu výměru č.j. 93852/03/178911/0623, ze dne 8.7.2003 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000 již nelze uplatnit řádný ani mimořádný opravný prostředek.*“

Žalobce k výzvě soudu ve sdělení (bez uvedení data vyhotovení) doručeném soudu dne 26.3.2012 uvedl, že z důvodu jistoty sděluje, že podanou žalobou napadá též rozhodnutí správce daně ze dne 29.7.2009, č.j. 94304/09/178911505853, kterým bylo zastaveno řízení o odvolání proti shora uvedenému sdělení, a rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství ze dne 26.10.2009, č.j. 11873/09-1500-505267, kterým bylo rozhodnutí správce daně ze dne 29.7.2009 změněno tak, že bylo odvolání žalobce pro nepřipustnost zamítnuto.

Žalobce ve své žalobě v původním znění, v němž nenapadal rozhodnutí ze dne 29.7.2009 a ze dne 26.10.2009 uvedl, že byl zkrácen na právu na řádné vyřízení uplatněného a povoleného mimořádného opravného prostředku, jakož i na právu na spravedlivý proces. Je si vědom toho, že Ústavní soud v minulosti opakovaně judikoval, že správní rozhodnutí, která mají procesní povahu, soudnímu přezkumu nepodléhají. Žalobce však s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1744/08, IV. ÚS 2323/07, Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 148/2004, 1 Afs 86/2004 namítá, že napadené rozhodnutí nelze vyloučit ze soudního přezkumu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správního řízení ve věci daně z přidané hodnoty za období 4. čtvrtletí roku 2000. Dne 8.4.2005 požádal žalobce ve smyslu ustanovení § 54 ZSDP o obnovu řízení, a to v reakci na nové důkazní prostředky, které vyšly najevo v pozdějším řízení celního úřadu. Následně dne 22.7.2005 vydal správce daně rozhodnutí, kterým podané žádosti vyhověl, tj. rozhodl o povolení obnovy řízení ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000. Následovalo více než tříleté období nečinnosti žalovaného. Prvním úkonem po povolení obnovy řízení bylo de facto žalobou napadené rozhodnutí (sdělení). Žalobce se tak domáhá, aby soud žalovanému uložil dokončit obnovené řízení způsobem, který zákon předvídá. Dle žalobce správce daně porušil principy dobré správy, jak je formuloval Veřejný ochránce práv, stejně jako Evropský kodex řádné správní praxe schválený usnesením Evropského parlamentu dne 6.9.2001, zejména vyřízení věci bez průtahů. Nelze souhlasit se závěrem, podle kterého uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 ZSDP může za daných okolností vést k vyloučení nároku žalobce na projednání a vyřízení řádně uplatněného mimořádného opravného prostředku. Dovedením tohoto závěru do krajních důsledků by bylo finančním orgánům tímto výkladem umožněno, aby jejich libovůle spočívající v neúměrném a nedůvodném protahování daňového řízení vedla k vyloučení práva daňového subjektu na reálné využití opravných prostředků, které mu plynou z příslušného procesního předpisu. V tomto ohledu nelze uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 ZSDP vykládat k tíži daňového subjektu, neboť tato lhůta je určena výhradně pro správce daně a jeho vyměřovací činnost. I přes možné formální uplynutí objektivní lhůty nemůže být žalobci upíráno právo, aby povolená obnova řízení byla řádně dokončena, tj. aby bylo ve věci vydáno meritorní rozhodnutí. Dle názoru žalobce je nepřijatelné, aby byl účastník řízení zkrácen na svém právu na opravné prostředky postupem, při kterém je příslušný správní orgán více než tři roky v dané věci nečinný, ponechá uplynout prekluzivní lhůtu a poté již pouze konstatuje, že daň nelze vyměřit jinak, než byla vyměřena v původním platebním výměru. Závěrem žalobce vysvětlil, proč se neobrátil s náhradou škody na příslušný okresní soud v režimu zákona č. 82/1998 Sb, o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Má za to, že není vhodné, aby spor, který má čistě správní povahu, byl vinou nedostatečné aktivity žalovaného, řešen na úrovni obecného soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že setrvává na svém rozhodnutí i jeho odůvodnění ze dne 26.10.2009, č.j. 11873/09-1500-505267. Uvedené sdělení není dle jeho názoru rozhodnutím dle ustanovení § 32 odst. 1 a 2 ZSDP, neboť jím žalobci nebyly uloženy povinnosti ani přiznána práva a neobsahuje náležitosti rozhodnutí určené odstavcem 2 písm. a) až g) uvedeného ustanovení ZSDP. Z toho vyplývá, že došlo k podání nepřipustného odvolání. Žalovaný nezpochybňuje skutečnost, že správce daně byl povinen v dané věci rozhodnout, nelze však uvedené sdělení prohlásit z tohoto důvodu za rozhodnutí, ale je nutno zvolit jiný, zákonem stanovený způsob ochrany práv. Žalobce tak učinil, a to podáním ze dne 17.7.2009, doplněným dne 20.7.2009, ve kterém upozornil žalovaného na nečinnost správce daně. Na to reagoval žalovaný pokynem správc

daně ze dne 16.9.2009, č.j. 9154/09-1500-505267, aby pokračoval v obnově řízení. Dne 27.1.2011 vydal správce daně rozhodnutí č.j. 964/11/178911505243, kterým řízení ve věci obnovy řízení zastavil. Žalobce se domáhá přezkoumání uvedeného sdělení správce daně a následně přípisem soudu ze dne 26.3.2012 sdělil, že podanou žalobou napadá rozhodnutí správce daně ze dne 29.7.2009, č.j. 94304/09/178911505853, spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 26.10.2009, č.j. 11873/09-1500-505267. K tomu žalovaný uvedl s odkazem na ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), že proti těmto dvěma rozhodnutím žalobce včas žalobou nebrojil a z tohoto důvodu jsou dány podmínky pro odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Závěrem poukázal i na to, že žalobou napadené sdělení nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s.

Žalobce ve své replice uvedl, že v návaznosti na žalobou napadené rozhodnutí vydal nadřízený orgán správce daně, Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, pokyn, kterým správci daně přikázal, aby v obnoveném řízení ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000 odstranil svoji nečinnost a neprodleně v něm pokračoval. Správce daně svou další nečinností způsobil, že v dané věci ke konci roku 2010 uplynula maximální prekluzivní lhůta v délce 10 let, načež vydal rozhodnutí ze dne 27.1.2011, č.j. 964/11/178911505243, kterým řízení s konečnou platností zastavil. Správce daně svým dalším postupem i Finanční ředitelství v Ústí nad Labem potvrdily důvodnost žaloby.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 27.4.2005 žádost o obnovu řízení podle § 54 ZSDP. Rozhodnutím žalovaného o povolení nebo nařízení obnovy řízení ze dne 22.7.2005, č.j. 98442/05/178912/5055, byla obnova řízení ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000 povolena. Následně bylo vydáno shora uvedené sdělení, doručené žalobci dne 17.3.2009. Proti tomuto sdělení podal žalobce odvolání ze dne 16.7.2009, doručené správci daně dne 20.7.2009. O tomto odvolání rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 29.7.2009, č.j. 94304/09/178911505853, podle § 27 odst. 1 písm. h) ZSDP tak, že řízení zastavil. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že sdělení ze dne 16.3.2009 není rozhodnutím podle § 32 ZSDP a nelze proti němu přípustně podat odvolání. Toto rozhodnutí správce daně napadl žalobce odvoláním, o němž bylo rozhodnuto žalovaným dne 26.10.2009 rozhodnutím č.j. 11873/09-1500-505267. Uvedené rozhodnutí správce daně o zastavení řízení změnil žalovaný tak, že podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) ZSDP se odvolání do sdělení č.j. 36467/09/178911505853 ze dne 16.3.2009

z důvodu nepřipustnosti zamítá. Jinak se napadené rozhodnutí neměnilo. Žalovaný se ztotožnil s názorem správce daně a poukázal na to, že k nápravě stavu došlo prostřednictvím ochrany proti nečinnosti podle § 34 odst. 2 ZSDP. Na základě podnětu žalobce ze dne 17.7.2009 a doplněného dne 20.7.2009 uložil žalovaný svým pokynem ze dne 16.9.2009 podle § 34c odst. 2 ZSDP správci daně, aby zjištěné porušení zásady postupovat v řízení bez zbytečných průtahů neprodleně odstranil. Na to bylo správcem daně vedeno další řízení, jenž vyústilo v rozhodnutí správce daně ze dne 27.1.2011, č.j. 964/11/178911505243, které nabylo právní moci dne 3.3.2011, jímž bylo řízení ve věci povolené obnovy řízení s konečnou platností zastaveno.

Nejprve se soud v řízení zabýval pasivní legitimací. Žalobce v žalobě označil jako žalovaného Finanční úřad v Děčíně a napadl pouze sdělení správce daně ze dne 16.3.2009. Až v průběhu řízení před soudem bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce toto sdělení napadl odvoláním, o němž bylo rozhodnuto v posledním stupni Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem, a to rozhodnutím ze dne 26.10.2009, č.j. 11873/09-1500-505267. Finanční ředitelství se tak stalo podle § 69 s.ř.s. žalovaným. Tato pasivní legitimace žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem je dána přímo zákonem, protože soud jedná s tím, kdo je žalovaným podle s.ř.s. a nikoliv s tím, koho označí žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56). V daném případě je nepochybné, že žalobce brojí i proti rozhodnutím v odvolacím řízení ze dne 29.7.2009, č.j. 94304/09/178911505853, a ze dne 26.10.2009, č.j. 11873/09-1500-505267, což soudu výslovně sdělil přípisem (bez uvedení data vyhotovení) doručeným soudu dne 26.3.2012 a nemohlo to být výslovně v žalobě zohledněno s ohledem na její předčasnost, neboť předcházela žalobcovým odvoláním v daňovém řízení. Soud v této části uzavírá, že není pochyb o tom, že žalovaným ve věci je Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, jakožto správní orgán, který rozhodoval ve věci v posledním stupni a nikoliv jen popřípadě i správce daně.

Soud se musel zabývat též tím, zda žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které mu procesní předpis stanoví k ochraně proti uvedenému sdělení správce daně. V daném případě žalobce v době podání žaloby ještě ani nepodal odvolání v daňovém řízení, a tak o něm nemohlo být ani rozhodnuto. Soud ve svých úvahách vyšel z koncepce správního soudnictví, která spočívá v zásadě subsidiarity soudního přezkumu a minimalizaci zásahů soudu do správního řízení. Tyto zásady jsou obecně zachycené v ustanovení § 5 s.ř.s. a dále konkretizované v ustanovení § 68 písm. a), § 79 odst. 1 i § 85 s.ř.s. Soudní přezkum postupu správního orgánu a jeho rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany veřejných subjektivních práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (k tomu srov. rozsudky NSS ze 18.9.2003, 4 As 27/2003; ze dne 12.2.2005, 2 Afs 98/2004, www.nssoud.cz). Vycházeje z těchto zásad dospěl soud k závěru, že účastníkovi správního řízení je poskytována soudní ochrana až v případě, kdy všechny prostředky ochrany v rámci daňového řízení selhaly a neposkytly účastníkovi požadovanou ochranu práv. O bezvýsledném vyčerpání procesních prostředků ochrany ve správním řízení nelze hovořit, jestliže účastník využije prostředku ochrany tak, že ho podá až po podání žaloby. V případě, že by soud rozhodl o žalobě dříve, než nadřízený správní orgán o prostředku ochrany, nepřipustně by zasahoval do pravomoci správních orgánů v rozporu se shora uvedenými zásadami soudního přezkumu.

Skutečnost, že bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany se rozumí až okamžik pravomocného rozhodnutí o posledním prostředku ochrany nikoliv okamžik jeho podání, potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 10.2.2010, 2

Ans 5/2009, www.nssoud.cz). Tato judikatura dává soudu také dvě možnosti, jak v případě souběžného podání prostředku ochrany ve správním řízení a žaloby proti rozhodnutí správního orgánu postupovat, a to buď žalobu bezprostředně po jejím podání odmítnout, nebo vyčkat rozhodnutí o prostředku ochrany ve správním řízení. Soud v daném případě neodmítl žalobu po jejím podání jako nepřipustnou pro nevyčerpání prostředků ochrany v daňovém řízení podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., přičemž v průběhu řízení před soudem došlo ke zhojení této vady, aniž by bylo žalobou napadené sdělení v daňovém řízení revidováno. Předčasnost žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. tak byla v průběhu řízení také zhojena a v tomto případě nemůže být žaloba opožděná, jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření, neboť byla podána před zákonnou lhůtou nikoliv po ní.

Stěžejní spornou otázkou mezi stranami je, zda sdělení ze dne 16.3.2009 je rozhodnutím v daňovém řízení, kterým se ukládají práva a povinnosti podle § 32 ZSDP.

Podle § 48 odst. 1 ZSDP se totiž příjemce rozhodnutí může odvolat proti stanovení daňového základu a daně správcem daně a proti jiným rozhodnutím, pro něž je to zákonem stanoveno nebo kde to zákon nevylučuje, pokud se písemně nebo ústně do protokolu svého práva odvolání nevzdal.

Důvodem pro vydání sdělení ze dne 16.3.2009 bylo to, že ačkoliv byla dříve povolena obnova řízení ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000, došlo k uplynutí lhůty pro vyměření daně podle § 47 ZSDP. Je patrné, že již nemohlo dle názoru správce daně dojít k meritornímu vyřízení věci. ZSDP pro takové případy ovšem stanovuje povinnost vydat rozhodnutí o zastavení řízení dle § 27 ZSDP a nikoliv pouze neformální sdělení (k tomu rozsudek NSS ze dne 3.9.2008, sp. zn. 1 Afs 126/2008, www.nssoud.cz).

Podle § 27 odst. 1 písm. d) ZSDP není-li v tomto nebo zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové řízení se zastaví, jestliže byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav a nebo žádosti o to byly zamítnuty.

Podle § 27 odst. 2 ZSDP rozhodnutí o zastavení řízení podle odstavce 1 písm. b) se nedoručuje, ale pouze zakládá ve spisovém materiálu správce daně. Všechna rozhodnutí o zastavení řízení musí být odůvodněna. Proti rozhodnutím, která se doručují, se lze odvolat.

V dané věci tak mělo být dle názoru soudu vydáno rozhodnutí o zastavení řízení podle § 27 odst. 1 písm. d) ZSDP, které mělo být řádně odůvodněno a obsahovat náležitosti rozhodnutí uvedené v ustanovení § 32 ZSDP.

Soud se zabýval otázkou, jak nahlížet na procesní situaci, kdy byl správce daně povinen vydat po zaujetí určitého právního názoru rozhodnutí, avšak místo toho věc vyřídil přípisem. O tom, že správce daně považoval věc za vyřízenou sdělením ze dne 16.3.2009, nemá soud pochybnosti, neboť další činnost zahájil až poté, co mu bylo pokynem žalovaného ze dne 16.9.2009 uloženo postupovat bez zbytečných průtahů. Navíc tato skutečnost vyplývá i z vyjádření správce daně k žalobě ze dne 18.7.2011 (č.l. 23 soudního spisu), neboť uvedl, že pokračoval v obnově řízení až poté, co mu to bylo ze strany žalovaného nařízeno.

V obdobné věci, kdy správní orgán nevydal rozhodnutí, avšak reagoval pouhým přípisem, bylo již Nejvyšším správním soudem rozhodováno. Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 7.4.2011, 3 Ans 38/2010, www.nssoud.cz) uvedl, že „*Pokud tedy stěžovatel (správní orgán – pozn. soudu) nevydal o žalobcem podaném odvolání rozhodnutí a odpovídal mu pouhými přípisy, které ovšem pouze odkazovaly pouze na různá předchozí vyřízení jeho*

dřívějších podání, jednalo se o nečinnost ve smyslu § 80 správního řádu z roku 2004 a § 79 odst. 1 s.ř.s. Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na obdobný názor Ústavního soudu ČR obsažený v nálezu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že jestliže zákon ukládá rozhodnout o podání označeném jako „odvolání“ a shledá-li správní orgán, že se jedná o odvolání nepřipustné, jež je nutné zamítnout, protože kupř. bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou (§ 92 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004), nesmí se správní orgán tomuto úkonu vyhýbat tím, že na podání bude reagovat sdělením, jež by soudně přezkoumatelné nebylo. V souhrnu tedy Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatele uzavírá, že jeho postup nebyl nejen v souladu se zákonem, ale byl i rozporný se základními ústavně zaručenými právy adresátů veřejné správy (čl. 36 odst. 1, 2 Listiny), a plně se tak ztotožňuje s argumentací městského soudu.“

Závěry prezentované ve shora uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu lze zobecnit do té míry, že pokud správce daně nevydá rozhodnutí o zastavení řízení, ačkoliv je k tomu povinen, neboť shledal, že v řízení již nelze dále pokračovat a místo toho zašle daňovému subjektu sdělení o svém právním názoru, které nemá náležitosti rozhodnutí, jedná se o nečinnost správce daně. V daném případě pak byl správce daně skutečně nečinný, čehož si byl vědom nejen žalobce, když podal podnět k ochraně před nečinností žalovanému, ale i žalovaný, který důvodnosti tohoto podnětu přisvědčil. Jestliže však se jednalo v daném případě o nečinnost správce daně spočívající v tom, že nepostupoval bez zbytečných průtahů, nemůže mu být zároveň vytýkáno, že vydal rozhodnutí, kterým řízení ukončil. V daném případě má soud za to, že sdělení ze dne 16.3.2009 není rozhodnutím, jímž by byly žalobci stanoveny povinnosti nebo práva ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 ZSDP a názor následně prezentovaný v navazujících rozhodnutích, a to rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 29.7.2009, č.j. 94304/09/178911505853, a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 26.10.2009, č.j. 11873/09-1500-505267, byl správný. Pro skutečnost, že napadené sdělení ze dne 16.3.2009 obsahovalo toliko právní názor správce daně svědčí i to, že bylo zasláno až v reakci na přípis žalobce označený jako „Žádost žalobce o zrušení platebního výměru ze dne 7.1.2009“. Správce daně tak na stručnou žádost o zrušení platebního výměru ze dne 8.7.2003, č.j. 93852/03/178911/0623, reagoval krátkým žalobou napadeným sdělením ze dne 16.3.2009 o tom, že zrušení tohoto výměru již není možné pro uplynutí lhůty k vyměření podle § 47 ZSDP.

Z výše uvedených skutečností dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že sdělení správce daně ze dne 16.3.2009 není v daném případě rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 32 ZSDP a žalovaný ani správce daně tak ve svých rozhodnutích nepochybili, pokud se odmítli odvoláními žalobce věcně zabývat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24.9.2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová